

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Marius Ghidel

SHANGRI-LA

Frumusețea fără margini

a Divinului

Calea către fericire

Prefață de
Maria Timuc

Editura Dharana

București

2017

Despre Marius Ghidel – Omul care are amintiri de la începutul Universului	7
Prof. Dan Farcaș despre... Marius Ghidel „Marius posedă însușirea de a accesa memoria universală într-un mod aparte”	22
Convorbiri personale cu prof. Dan Farcaș	39
FĂ TOTUL PENTRU CEILALȚI, PE TINE SĂ TE UIȚI!	39
ZONA.....	41
IMPRESII DIN LUMEA DE DINCOLO	42
AMINTIRI DIN INFINIT	42
TREZIREA	44
ȘI AȘA A CREAT UN UNIVERS ÎNTREG NUMAI PENTRU OM.....	45
CEVA CAUTĂ CEVA, CINEVA SE CAUTĂ PE SINE.....	46
CREAȚIA – TORUL SAU MÂNECA DE PIJAMA	50
O CĂLĂTORIE SPRE SUPRAFAȚA MĂRULUI DUPĂ MOMENTUL CREAȚIEI.....	56
EL ESTE DUMNEZEU, TATĂL NOSTRU	57
CERCUL ÎNȚELEPȚILOR.....	59
ȘEFUL MEU – ÎNGERUL	63
SCARA RAIULUI.....	70
TRONUL, SOARELE IUBIRII ȘI ÎNSOȚITORUL MEU ETERIC.....	71
PLASA DE PESCAR.....	74
TUNELUL VIETȚII.....	75
PETELE DE CERNEALĂ.....	77
CONUL TIMPULUI.....	78
CĂDEREA DIN RAI.....	79
FEERIA – LUMEA CUVINTELOR.....	81
LA PIRAMIDE	86

HAI SĂ SCRIM CARTEA!	86
SCRITORUL CĂRUIA ÎI DICTA UN ÎNGER	88
SATUL ȘI ACTIVAREA PUTERILOR MENTALE	89
PEȘTERA	91
LA MARE	91
ORAȘUL ÎN CARE OAMENII ALEARGĂ SPRE NICĂIERI	92
ISTORIA ÎNTRUPĂRII SUFLETULUI	93
CĂLĂTORIA PRIN LUME – CALEA PROSTULUI.....	99
INIȚIEREA – INTRAREA ÎNTR-UN VĂL DE GÂNDURI	103
UN SPAȚIU DE PUNCTE AURII DE FERICIRE.....	105
CÂND MIRIAPODUL S-A OPRIT SĂ SE GÂN- DEASCĂ.....	109
OMUL FĂRĂ EGO	113
IUBIREA ESTE JUDECĂTORUL DIN NOI	118
EGOUL DESPARTE LUMILE.....	124
FIRUL AURIU DE PĂIANJEN – INTRAREA INTR-O LUME DE VIS.....	129
CEL MAI IUBIT OM AL LUI DUMNEZEU	133
DUMNEZEU DIN SPATELE MĂȘTILOR.....	136
TERENUL VIEȚII ȘI GROPILE SPIRITUALE	138
DISPARIȚIA CAMEREI ȘI FIINȚA GÂND	143
LUMEA ACEASTA E UN VIS	152
MAESTRUL DE CEAI RIKYU – CÂND TE DUCI SĂ PETRECI CU GÂNDURILE.....	153
PERSONA = MASCĂ	156
INTRAREA ÎN OGLINDĂ	160
„TU, FIINȚĂ”.....	162
EVADARE DIN TIMP ȘI DIN SPAȚIU	164
IEPURAȘUL DIN „ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR” ..	165
RĂPIREA DIN TROLEIBUZ	172
PE PLANETA EXTRATEREȘTRILOR.....	175

O PLIMBARE PRIN CUTIA DE TINICHEA - INTRAM ÎN CORP, IEȘEAM... ..	183
CONTROLUL VIITORULUI ȘI PLIMBĂRILE PE TĂBLIA PATULUI.....	184
SUFLETUL ESTE RĂSPÂNDIT PESTE TOT ÎN CORP, CA UN FUM GALBEN	198
UN AVVĂ ȘI FINICII LUI	202
NU-I LOC, NU-I LOC!.....	203
POVEȘTEA PISICII BĂTRÂNE	204
CA SĂ CÂȘTIGI TREBUIE SĂ NU VREI NIMIC	209
ȚI SE PARE CĂ ARE VREO PROBLEMĂ?	214
CUM SE DESCHID PORȚILE RAIULUI.....	217
CÂND EȘTI.. UN NIMENI.....	220
FATA MOȘULUI CEA FRUMOASĂ ȘI HARNICĂ – POVEȘTE INIȚIATICĂ.....	223
O POVEȘTE CU UN JAPONEZ CARE VISA MONȘTRI.....	226
OZN LA SEVERIN	226
ZBOR LA CAPUL BUNEI SPERANȚE	230
FIINȚA COMUNĂ A OAMENILOR	234
DIRECTORUL ȘI LEVITAȚIA.....	237
FUMUL INTELIGENT DE LA TAVAN.....	238
SANDALELE ROMANE	240
LUMINA DE LA PAȘTI	241
PIRAMIDA DE CARTON	243
SUFLETUL MEU CARE SE PLIMBA NOAPTEA PRIN CASĂ	246
ȘOPTITORII	248
TRECEREA OBSTACOLELOR FUNDAMENTALE: MUNTELE, MAREA ȘI DEȘERTUL	251
HOȚII ȘI STAFIA	255
OZN-URI ÎN FORMAȚIE DE V	257
LA MOSTAR, ÎN BOSNIA HERȚEGOVINA, ÎN PLIN RĂZBOI DIN VIITOR	259

OZN LA MARE - OZN-URILE AR PUTEA SĂ FIE	
DOAR FIINȚE DE LUMINĂ	261
RINICHIUL SUSPENDAT ÎN AER ȘI ECRANUL DE PROIECȚIE	265
SHANGRI-LA, ORIUNDE TE AFLI.....	266

Partea a II- a

MIRACOLUL – LOCUL ÎN CARE ȘTIINȚA SE OPREȘTE	268
AVANSEZI, EL SE VA RETRAGE, TE RETRAGI, EL SE PREDĂ	275
MĂNUNCHIUL DE RAZE DIN PIEPTUL OAMENILOR.....	277
PĂRINTELE GALERIU	278
MAȘINA DE SCRIS ȘI VISUL DIVIN.....	278
UN SANDWICH MINUNAT – DESPRE DARURI	280
FUMUL GALBEN.....	282
DOI CĂLUGĂRI ȘI O CĂRĂMIDĂ.....	285
GANDHI ȘI UCENICUL SĂU	285
DUPĂ PLOAIE – ABANDONAREA DE SINE.....	286
MIYAMOTO MUSASHI – DESPRE PUTEREA FĂRĂ MARGINI A SMERENIEI	288
CUM ARATĂ IUBIREA?.....	291
DOAR NU O SĂ TE ASCULT EU PE TINE	291
DESPRE IUBIRE.....	292
SPAȚIUL... ȘI TIMPUL LENT.....	310
LA ARMATĂ – CĂLĂUZA ÎN ZONĂ.....	311
PELERINUL JAPONEZ.....	314
SHANGRI-LA, ESTE O LUME DE POVESTE, ÎN CARE ORICE LUCRU MINUNAT SE POATE ÎNTÂMPLA ..	321
VIAȚA CA O ȘARADĂ	326
ÎNGERII.....	332
BANCHERUL EGOIST	339

MODALITĂȚI DE A PRIVI ÎN SENSIBIL	341
CUM L-AM CUNOSCUȚ PE VALERIU POPA	343
SACRO TERAPIE	345
O ZÂNĂ.....	346
DISPARIȚII DE OBIECTE.....	348
RESPIRAȚIA EU/EL. FAȚA LUI DUMNEZEU... ÎN FAȚA NOASTRĂ	349
CERUL CARE CURGE	350
METODA D'ALAMBERT	354
CĂLUGĂRUL	365
CÂINII DINTRE BLOCURI ȘI KUNG-FU.....	369
POVEȘTEA CELOR TREI CĂLĂTORI: IUBIREA, FERICIREA ȘI SĂNĂTATEA.....	372
UITAREA	376
REPARAȚIA	379
ZBORUL.....	393
KONIA ȘI JALAL AD-DIN RUMI	394
TRENULEȚUL RUGĂCIUNII.....	394
RĂTĂCIT ÎN SHANGRI-LA.....	397
O EXCURSIE LA BUDAPESTA	401
TELEFONUL FĂRĂ FIR.....	402
FERICIREA ÎNSEAMNĂ DESPOVĂRARE, GOLIRE DE SINE ȘI DETAȘARE.	403
LA KUBAN	405
MĂTĂNIILE.....	407
DINCOLO DE NORI, ȘOAPTE DE IUBIRE	409
NU VEZI CĂ AICI ESTE NUMAI IUBIRE?.....	418

vor aminti undeva în altă parte. Faptul că mai multe persoane, între care și Marius, au în minte imagini din viețile altor persoane poate însemna, în cel mai bun caz, doar faptul că au avut acces la date privind acele vieți, înscrise într-o memorie universală pe care am mai numit-o și supermemorie ori Akasha.

Creatorii autentici ai frumosului și binelui nu intră în această competiție supunându-se unei legi sau porunci și nici în speranța unei recompense mai mari, ci prin structura firii lor, în mod altruist, gândindu-se mai puțin că asta le-ar aduce vreun avantaj personal, aici ori după moarte. Vorbind de ei, Marius spunea: „*această jertfă de sine este iubirea... toate religiile lumii au la baza lor sacrificiul de sine și slujirea celorlalți...*”. Tot el amintea, în altă parte, despre „*slujirea celorlalți fără răsplată*”. Într-adevăr, asta și face omul care creează, dezinteresat, frumosul și-l oferă spre bucuria și curățirea sufletească a semenilor săi. El face astfel, un sacrificiu, aduce o jertfă. El își sacrifică, de bună voie, timpul, plăcerile și poate chiar sănătatea pentru a dăruia frumosul semenilor pe care îi iubește. Când Johann Sebastian Bach a compus Arta Fugii, putea să se distreze, ori să profite în alte moduri de zilele sale. Dar decizia sa a fost să își stoarcă și ultimele picături de energie, știind că prin truda sa va ajuta lumea să devină mai frumoasă, mai bună, mai deschisă către tărâmul spiritului. Această jertfă este însă cu totul altceva decât cea a unui miel dus la un altar primitiv pentru a fi tăiat spre ofrandă zeilor. Mai general, este o jertfă activă și conștientă, nu una a supunerii pasive și a abandonului de sine.

Convorbiri personale cu prof. Dan Farcaș

FĂ TOTUL PENTRU CEILALȚI, PE TINE SĂ TE UIȚI!

Marius Ghidel:

O întrebare: vreți să știți direct o anumită experiență, sau vreți să știți totul?

Prof. Dan Farcaș:

- Vreau totul.

Deci, înainte de a mă naște, toate etapele, până intră sufletul...

- Înțeleg că vă aduceți aminte evenimente care vi s-au întâmplat înainte de naștere...

Da, toate etapele mi le amintesc.

- „Toate etapele” ce înseamnă, de unde?

Nu numai nașterea mea, ci și Creația. Cum a fost creată lumea. Seamănă puțin cu teoriile științifice pentru că și acolo este tot o lume fizică, dar de alt ordin. O să vedeți un tor la creație și o energie imensă care iese din pâlnia lui, ca dintr-o gaură neagră. Ceva asemănări cu modelul științific există.

- Aveți și ilustrații înțeleg.

- Da, am făcut niște desene.

- Totuși, mă interesează cum ați ajuns în posesia acestor cunoștințe. De pildă, le-ați avut din copilărie?

M-am născut cu ele. Le țin minte de când eram foarte mic.

- Asta înțeleg. Însă vorbiți despre Creație, când anume

ai devenit conștient?

De când am intrat în viața aceasta și dinainte. Aceeași stare de conștiență o ai și aici, și acolo. Sufletul nostru este nemuritor. Și același sentiment că ești îl ai și aici, și dincolo. Cred că toți oamenii știu de unde au venit, numai că au uitat. Când intri în viață ti se șterge toată amintirea lumii de unde vii.

- Eu deocamdată știu că aveți niște convingeri.

Nu sunt convingeri, sunt trăiri.

- Sunteți convins că le-ați trăit, în sensul acesta.

Totul este acolo real, fizic.

- Și înțeleg că nu puteți să vă explicați cum de le aveți?

Adică unii spun: *a venit o persoană și mi-a spus sau a fost o revelație. Sau am căzut într-o anumită stare și atunci am văzut ceva.* La dumneavoastră înțeleg că au apărut, pur și simplu, de la naștere.

Este o certitudine.

- Și nu știți cum să vi le explicați...

Nu am știut până în 1989, nu am știut. Apoi am mai citit cărți și am recunoscut multe lucruri/experiențe prin care eu am trecut. Am citit atunci o carte, în care se spunea despre globulețele din lumea de dincolo, și atunci m-am bucurat că și alții știu și le-au văzut.

- Da, dar dacă eu știu ceea ce știu, îmi aduc aminte că am văzut undeva, că am citit undeva, sau am auzit de la cineva...

Nu, nu am citit și nu am auzit pe nimeni. Se întâmplau și nu le luam în seamă, nu știam ce mi se întâmpla, nu aveam termen de comparație. De aceea și vreau să le povestesc, pentru că totul e sincer și adevărat. Nu am făcut meditații sau altceva. Am fost dus în aceste lumi, prin asemănare. Când ești asemănător cu ele ca vibrație, poți să treci dincolo. Ca la batiscaf, cu acea cameră de depresiune. Așa

se trece dincolo.

- Deci ai fost, știu eu... la începutul lumii.

Da, de la începutul lumii pornesc.

- Încă o întrebare și după asta vă las să vorbiți. S-ar putea spune că ai ajuns la aceste..., să le spunem, viziuni în momentul în care ai luat cunoștință cu Biblia creștină...

Nu, Nu am citit Biblia până după 1989.

- În copilărie nu ai primit o educație religioasă?

Nu, chiar deloc.

- Dar părinții dumneavoastră știau de aceste lucruri?

Am încercat să le spun, dar nu ascultau. Nu puteau să fie atenți. Când încercam să le povestesc prin ce am trecut, plecau imediat, nu puteau suporta. Se blocau, nu mai funcționau normal. Așa că nu am avut cui să-i povestesc nimic. Altor nu le-am spus, atunci.

- Ai fost acolo, ai văzut. Aveți în minte amintirea aceasta. Și nu știți cum o aveți.

Nu mi-am pus întrebarea „de ce”?

- Nu v-ați pus întrebarea. Bun, hai să începem, că sunt multe și riscăm să ne pierdem.

ZONA

Eu i-am spus Shangri-La pentru că seamănă foarte mult cu Zona lui Tarkovski. Vă amintiți cum călăuza îi ducea pe cei doi călători la o cameră în care orice dorință li se putea împlini?

Cel mai important lucru pe lume este ca oamenii să fie neajutorați și vulnerabili, ca niște copii, pentru că slăbiciunea este o mare minune, iar tăria lumii un nimic.

„Imediat după naștere omul este fără putere și moale, iar când moare... este rigid și insensibil. Când un copac este

în creștere, este fragil și elastic, dar când este uscat și rigid el dispare! Rigiditatea și tăria sunt însoțitorii morții. Elasticitatea și slăbiciunea sunt expresii ale prosperității vieții. Pentru că ceea ce s-a rigidizat nu învinge niciodată”, aflăm din filmul Călăuza...

„Tot ce se întâmplă în Zonă depinde de noi. Sunt lăsați să treacă numai cei cu inima zdrobită. Mor cei care vor mai mult. Zona este locul unde orice dorință și se poate împlini. Zona este lumea paralelă de lângă noi.

Și ce caută oamenii aici? Ce vor?

- Fericirea cred.

- Da, dar ce fel de fericire? Eu n-am văzut niciun om fericit în viața mea.

- Nici eu. Dorințele nu se împlinesc imediat.

- Ți-ai dorit vreodată să folosești această cameră pentru dumneata?”

Și răspunsul călăuzei a fost: EU SUNT MULȚUMIT AȘA CUM SUNT!

IMPRESII DIN LUMEA DE DINCOLO

AMINTIRI DIN INFINIT

Aceasta este o călătorie extraordinară în Marele Necunoscut.

Încep cu începutul, când lume nu era și totul era plin de dumnezeire. Îmi amintesc de momentul acela ca de o altă viață, mult mai adevărată decât cea de aici. Era timp, dar totuși nu era. Înțeleg că este greu să acceptăm aceste lucruri cu mintea noastră rațională – dar nu mă adresez minții, ci sufletului – scânteie divină, care este o realitate cu un grad mai mare de veridicitate și nu aparține lumii acesteia. Ori-

cum, oricare dintre noi își va aminti la sfârșit de unde a venit. La Marea Trecere vom revedea aceste realități și ne vom aminti de aceste adevăruri – și atunci... vom înțelege cine suntem noi cu adevărat.

Toți oamenii (și fiecare element al creației) poartă în ei amintirea primului impuls și înțelegerea a ceea ce este Creatorul Universului cu adevărat, dar și încrederea absolută în El. Această recunoaștere o avem cu toții puternic înscrisă în adâncul nostru, indiferent ce ne zice rațiunea.

- Indiferent ce ne zice rațiunea...

În străfundurile firii știm asta, însă mintea acoperă ca un vâl această aducere aminte și o ascunde bine, ca nu cumva să aflăm cine suntem noi în sine și să ne dumirim atunci de minunatul joc divin. Și noi o ascultăm, pentru că mintea face mult zgomot. Pentru oameni, mintea, egoul, rațiunea sunt o barieră redutabilă, aproape de netrecut, ca și tiparele de gândire, sau dogmele primite prin tradiție sau educație, sau axiomele științifice. Toate acestea ne țin fixați de pământ și nu ne dau voie să cunoaștem divinul. Apoi, datorită lor, noi credem că este ceva ne în regulă cu lumea, cu viața noastră. Această credință este obstacolul care oprește Miracolul să vină la noi. Nu este nimic în neregulă în lume, totul este bun și drept așa cum este, pentru că vine direct din mâna Lui. Nu te poți revolta.

Voi încerca să exprim inexprimabilul. De aceea, cuvintele vor părea foarte stângace sau insuficiente, dar încercăm. Deci, cum este lumea lui Dumnezeu și cum a început totul, de la începutul începutului.

La început... El era. Doar era, fără nicio diferențiere. Și nu-și punea nicio problemă. Totul era bine, un bine absolut. Parcă dormea. La un moment dat a fost o trezire din această amorțeală. Era într-un spațiu, dar El era și acel spațiu – mulțumit de El însuși. El era Fericirea toată și fără de capăt. Și timp nu exista atunci, pentru că... nu era nimic opus față de care să se poată face o comparație. Nu aveai la ce să te raportezi, pentru că peste tot era Nimicul acela fără margini. Numai El exista. Nicio adiere nu se simțea. Totul era încremenit într-un repaus, parcă veșnic, dar... era Lumină.

Un discipol îl întreabă pe maestrul său: spune-mi și mie, ce să fac ca să mă iluminez? Maestrul se uită la el și îi întoarce spatele, nu îi acordă atenție. „Nu-i zic nimic”, s-a gândit maestrul... La care discipolul, foarte mirat, îl mai întreabă o dată: – Spune-mi doar puțin, pe scurt, ce să fac? Atunci maestrul îi răspunde scurt: NIMIC.

Adică golul este totul.

Și acolo era doar El – singur cu El însuși. Și se simțea stingher, fără un minus. Era un fel de Fericire veșnică, dar cui să-i fie împărtășită? În fine, era un Bine – un Bine statornic. Dar parcă era prea multă stabilitate! Nicio adiere. Treptat l-a cuprins un fel de plictiseală. Așa l-am simțit. Se săturase de starea aceea de neactivitate și adormire. Era înconjurat de atâta încremenire și amorțire! E clar. Simțea nevoia de mișcare – să se dezmoștească un pic și să-și pună în operă Puterea, așa cum unui copil îi vine uneori să zburde, sau să exploreze un Mister. Se simțea... extraordinar în acea clipă și se gândea să pornească o Aventură măreață... și avea atât de multe de înfăptuit... O senzație asemănătoare avem și noi uneori, când simțim nevoia să facem ceva. Un fel de freamăt, nu mai avem stare.

Pesemne că acesta a fost și simțământul care L-a copleșit și pe El atunci – și așa... și-a dorit cu tărie altceva, neclar la început, poate... o instabilitate și mai mare, care să-i echilibreze imensa Lui putere de cuprindere și expansiune. Aceasta este realitatea. Avea un foc care nu-i dădea pace și trebuia să-l stingă. Și atunci i-a venit ideea unei Creații – să se joace un pic. O Împărăție ca o oglindă, în care să se poată vedea pe Sine în infinite forme. Avea totuși o angoasă acolo, în echilibrul Lui de sus. Nu-și știa marginile și nu se vedea pe Sine. De aceea, a vrut să facă pe cineva asemănător, cu care să interacționeze sau să aspire veșnic spre a-l cunoaște. Să comunice sincer, sau să-i aline singurătatea. Ei bine, observăm că toată Creația face lucrul acesta tot timpul, fiecare la nivelul lui. EL voia o ființă în care să ardă dorința de a se apropia și de a se topi în El. Frumos, nu?

Deci... Dumnezeu era o formă de energie uriașă, nediferențiată, o formă de lumină plină, care stătea ghemuită înspre față, așa cum stă fătul în burta mamei. Era acolo o stare de bucurie fără margini. Parcă dormea. Și deodată s-a trezit și s-a destins. Eram în fața Lui, în partea stângă, dar în același timp eram El, probabil. Îi simțeam toate stările, care erau mult mai bogate decât pot să cuprind eu acum. Limba-jul... nu-mi este destul.

ȘI AȘA A CREAT UN UNIVERS ÎNTREG NUMAI PENTRU OM

Toate acestea le gândea El în momentul acela al trezirii, sau mai mult, le simțea cu putere, ca pe o dorință foarte mare. Era prea singur în lumea Lui de Sus și voia altceva decât starea aceea de nediferențiere, de bine absolut de până atunci. Și încă mai mult, Îi era o sete puternică... de Fărămițare și Mișcare. Avea atâta de dăruit! Ideea aceasta cu... a

imagina ceva opus stabilității Sale absolute, ceva opus Întregului care era, ceva... infinit de instabil și de variat, părea interesantă pentru El acum. Se gândea... că numai astfel putea să-și echilibreze și să-și pună în acțiune imensa Lui putere de armonizare și liniștire, de cuprindere și îmbrățișare, care era atunci... prea multă, parcă. Trebuia stinsă cumva și ponderată. Avea o flacără prea mare și își dorea să o stingă cu un Univers Hiper de variabil și variat, ca o Apă, infinit de limitat, care să aspire continuu spre ÎNTREGIRE, în El.

Ce nevoie imensă de a Îmbrățișa totul simțea El acum! Dar pe cine? Trebuia neapărat să-și facă o lume pentru Sine. Era atât de plictisit de nemișcare încât... mai curând își dorea neapărat să se extindă la infinit, creând un Cosmos în ambele direcții, nemărginit – în mic și în mare. Era ca o trezire și apoi urmă o Creație, așa cum fiecare din noi construim, pornind de dimineață, o nouă zi. Ce sete de diferențiere și varietate Îl cuprinsese!

Pentru El era vorba, de fapt, de... o Micșorare de Sine, o auto limitare dusă până la infinitul cel mai mic posibil, astfel încât, în ultima particulă cunoscută dacă ai căuta, ai fi surprins – pentru că nu vei găsi un capăt, ci un infinit... și mai mare. Savanții i-au spus acestui nivel „Încântare” (Charming) și s-au oprit aici cu căutatul.

CEVA CAUTĂ CEVA, CINEVA SE CAUTĂ

PE SINE

La început, era chiar neplăcut să trăiască numai pentru El. Ce treabă este asta? Dar acum era hotărât – gata! Simțea un imbold puternic să realizeze o Lume Nouă, o Viață.

Dar cum să fac trecerea la următoarea scenă pe care am trăit-o?

Eram în continuare Privitorul din afară a toate câte se întâmplă, dar de multe ori priveam chiar prin ochii Lui, în același timp. De aceea, nu prea pot să știu chiar pe cine să pun degetul.

În dreapta mea, așa cum ședea în locul Lui din Ceruri, a deschis deodată și a pornit să desfășoare un orizont până la sfârșitul lumii acesteia, așa cum derulezi un covor în fața unor clienți bogați și, chiar mai departe, a întrezărit ce va fi. Și a văzut cum a creat o lume variată și imens de diferențiată, o puzderie infinită de forme de existență. Apoi a privit Proiectul Său cum se derula și cum curgea... până la sfârșitul timpului acela. În fine.

Acesta era un univers pe măsura puterii Lui de îmbrățișare.

La început, a văzut cum a realizat cadrul Universului, lumi spațiale, constelații, planete și stele. Lumea subatomică era materia primă de bază pentru orice făcea, era cumva... lutul primordial. Și a privit până la capătul covorului magic. A văzut astfel cum va fi atunci când complexitatea creației sale și, probabil, aroganța ei, va atinge un nivel de neacceptat de înfumurare, mult la distanță de proiectul Său inițial. Își dorise un Univers care să vină spre El și în care să se vadă pe sine ca-ntr-o oglindă, reflectându-i Firea – nu să fugă de Dăruitor și să uite complet cine îl tine în viață. Dar așa cum arăta atunci lumea, la capătul timpului acela, nu mai semăna cu ce și-a imaginat la început – aceasta... ajunsese să se distanțeze așa de neacceptabil de mult, încât și-a uitat total menirea... și Creatorul. Era un Cosmos preocupat numai de sine, mândru, orgolios și atașat de viață și continuitatea ei, uitând că era complet legat de Tatăl său Ceresc prin infinite fire – și depindea cu totul de Energia hrănitore... care era Iubirea Lui. Până la urmă, Creația aceasta se va revolta. Și această nemulțumire față de posibilitatea pierde-

rii continuității vieții se vede și acum... spre exemplu la Soare. Exploziile lui sunt un fel de supărare, pentru că și el va trebui să moară, să se stingă, ca orice ființă muritoare.

De aceea, a văzut cum a hotărât atunci, în timpul din urmă, să-și strice Lucrarea, așa cum își strică un copil castelul său de nisip ridicat cu atât de multă trudă și grijă, pe malul mării – deodată, dintr-o singură mișcare a mâinii, de la dreapta la stânga, ca și când te scoli dimineța și îți ștergi visul, sau îl uiți. Oricum, tot acest Univers ținea de energia Cuvântului Său și de aceea... era doar un vis fantastic, care în cele din urmă a luat un drum propriu. Este plăsmuirea Sa și poate face orice cu ea. Așa a făcut și atunci, cu o singură mișcare... și-a retras Cuvintele întrupate. Și tot universul a intrat înapoi în El deodată, brusc. Nici nu a fost timp să zică nimeni nici Ah, că s-au și topit toate într-o clipă, în Sinele divin din pieptul Lui.

Noi suntem Cuvintele Sale Magice și nimic mai mult. Suntem Energia Sa în acțiune. Și toată Creația este la fel. Asta este materia primordială, din care totul este făcut – Informație Miraculoasă, întrupată. De aceea, le poate retrage oricând. Așa a fost dintotdeauna, sau va fi – nici nu știu cum să spun. Iată, aceasta este descrierea corectă. Lumea de dincolo este cu adevărat paradoxală și nu se potrivește deloc cu logica noastră liniară, în care ideile stau la coadă sau se exclud unele pe altele, fiind de tipul ori/ori. Pe când dincolo, totul există după principiul lui și/și – adică... și asta este valabil, dar și asta. **Și toate funcționează acolo deodată.** Opusele sunt laolaltă ca posibilități. Nimic nu este exclus. Greu de acceptat și de închipuit cu mintea noastră, care lîmtează și mai mult... încurcă. Ceea ce arată cât de neputincioși suntem în fața Măreției și Misterelor vieții! Și că, în fond, nu cunoaștem nimic cu totul. Nu putem cuprinde cu o

logică particulară Întregul... care este infinit. Nu putem deloc să-l înghesuem în tiparele noastre mărginite, oricât ne-am strădui. Nu putem unifica teoretic nimic. Apoi va crea un alt univers mai bun, luând ca bază un om umil. **EL s-a folosit, totuși, de Universul acesta imperfect, alegând ca model pentru viitorul om... un sfânt.**

Acesta era... doar PROIECTUL, sau schița Universului. **Dar această schiță conținea toate mișcările posibile, care vor fi făcute până la sfârșitul vieții acestui Univers.**

Mai departe, acolo, la capătul acestei lumi, am privit cum s-a odihnit în nemișcare un timp sau doi. Și apoi... a creat un altfel de Univers, mult mai apropiat de planul Lui de reflectare și ținând cont de nereușitele acestei etape, în care suntem și noi acum, parte.

Dar nu este vreo problemă. Oricum, fiecare element al lumii noastre și noi, cu toții, suntem imediat la un pas distanță în spatele formei, chiar El. Și atunci, nimic nu se pierde. Este doar visul acesta al învelișului, care se duce, se manifestă și apoi se retrage în Sine, în mod firesc. Nu este nicio dramă aici. Lumea este visul Lui. Nu ne putem revolta pentru nimic. Noi – EL, rămânem veșnici. Și ne vom reîntâlni în alte forme sau în alt joc, în alt timp etern. Conștiința că existăm este chiar **prezența Sa** – și asta nu se pierde niciodată. **Aceeași existență o avem aici și dincolo. În condițiile acestea, nu poate fi nicio tristețe. Și nu există nicio moarte, ci doar o restrângere deocamdată în El, așa cum valul se retrage în ocean.** O trezire din visul vieții, ca o proiecție. Ne vom păstra aceeași conștiință că suntem și existăm, oriunde și orice îmbrăcăminte vom primi sau în orice timp vom fi. Tot noi vom fi și acolo.

Dacă luăm ca bază lumea în care trăim acum, pe pământ, lumea de dincolo ne apare necunoscută și parcă la distanță, dar dacă privim de dincolo spre aici, lumea noastră ni se pare un vis și o visare, iar aceea... cel mai stabil loc: